

være en statistisk forklaring, der er interessant her.

Men statsministeren finder det altså problematisk, at der er 10.000 flere, der er arbejdsløse. Hvad nu, hvis der bliver 10.000 flere og regeringens forventning ikke holder? Der bliver 10.000 yderligere, 20.000, 30.000.

Det, jeg i og for sig er optaget af, er: Har regeringen en smertetærskel og i givet fald, hvor ligger den sådan cirka? 10.000 er åbenbart ikke nok til at fremprovokere en reaktion.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne gøre det klart for hr. Jan Petersen, at regeringen er meget optaget af det her. Det er regeringens klare mål, at vi skal have en stigning i beskæftigelsen i de kommende år. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at forhindre en stigning i ledigheden.

Derfor følger regeringen selvfølgelig situationen meget opmærksomt. Men jeg er ikke i stand til at sætte et præcist tal på det, som hr. Jan Petersen kalder en smertegrænse.

Som jeg sagde før, er enhver, der kommer ud i ledighed, jo i en ulykkelig situation. Men når man skal vurdere, om der er baggrund for et større politisk-økonomisk indgreb, en særlig økonomisk pakke eller noget andet, så er man jo nødt til at veje forskellige ting op mod hinanden.

På den ene side kan vi se i øjeblikket, at der er tendens til en stigning i ledigheden, men på den anden side kan vi også se, at der stadig væk er tale om markant højere lønstigninger på det danske arbejdsmarked end på arbejdsmarkedet i andre lande, og det plejer at afspejle, at der stadig væk er et vist pres på arbejdsmarkedet.

Kl. 13.25

Så der er altså nogle ting, der skal vejes op mod hinanden, før man kan træffe en beslutning om, hvorvidt der er baggrund for særlige økonomiske politiske indgreb. Men regeringen følger selvfølgelig situationen meget nøje.

Jan Petersen (S):

Det er selvfølgelig interessant, at regeringen følger udviklingen ganske nøje, og det er selvfølgelig også interessant, at statsministeren og regeringen forventer en forbedring sidst på året. Vår det ikke også tilfældet sidste år? Sammenholder man oplysningerne om beskæftigelsesudviklingen og dermed også ledighedstallene i Økonomisk Oversigt fra sidste år med finanslovsforslaget, kan man se, at regeringen skønnede forkert.

Vil statsministeren her tilkendegive, at regeringen vil gribe ind, når de her ledighedstal ser ud til at blive ved med at vokse, og ikke alene vil nøjes med at tilkendegive en forventning om, at det ændrer sig sidst på året?

Jens Peter Vernersen (S):

Nu er der jo stor forskel på, hvor meget ledigheden stiger, og man kan jo helt tydeligt se, at det i visse områder jo rent faktisk er meget, meget alvorligt. Hvis man ser på områder som Frederiksborg Amt, så er ledigheden i den periode, som hr. Jan Petersen omtaler, fra februar 2002 til 2003, steget med 29,8 pct.

Derfor vil jeg godt spørge, om statsministeren er enig i det synspunkt, der gang på gang har været fremført fra finansministeren om, at der er ikke grund til at gøre nogen ting på nuværende tidspunkt. Vi har vores finanslov, den kører vi efter, og så må vi se tiden an. Er det virkelig regeringens politik sådan at se tiden an, når man kan se, at man har en stigning på 30 pct. i Frederiksborg Amt, på 20 pct. i København og på Frederiksberg, på 16 pct. i Københavns Amt? Det er altså voldsomme stigninger, vi rent faktisk taler om.

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg lagde meget mærke til statsministerens ordvalg i besvarelsen af det første spørgsmål. Det eneste, statsministeren sagde, var, at regeringen fulgte udviklingen meget nøje. Det er selvfølgelig fint, men det ville da have været overraskende, hvis ikke regeringen gjorde det.

Det, jeg gerne vil spørge om, er lidt mere præcist: Giver det her ikke statsministeren anledning til bekymring, eller man kunne endda gå så vidt som til at spørge, om det ikke ud fra statsministerens synspunkt er problematisk, at ledigheden stiger så relativt meget over et år? Jeg synes, det er umagen værd for statsministeren at beskrive, om det her er alvorligt, problematisk bekymrende, eller det bare er noget, man følger. Det er selvfølgelig fint nok, at man følger det, men det er måske også lidt at negligere problemets omfang.

Det andet, jeg vil, er så at spørge, som hr. Jan Petersen også gjorde, men som jeg kan forstå statsministeren ikke vil svare på: Hvornår er nok nok? Hvis ikke det her er bekymrende, hvornår synes statsministeren så, det begynder at være bekymrende?